

Sygnatura akt I C 967/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 15-03-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Agnieszka Mękal

Protokolant:Paulina Zwolak

po rozpoznaniu w dniu 8.03.2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) W.

przeciwko J. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 16.343,64 zł (szesnaście tysięcy trzysta czterdzieści trzy złote i sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami:

- ustawowymi od kwoty 6.271,29 zł od dnia 10 maja 2012 r. do dnia zapłaty,

- w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 10.072,35 zł od dnia 10 maja 2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2.605 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 967/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 maja 2012 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...) (...) W.zażądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kwoty 16.343,64 zł wraz z odsetkami.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, iż wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności wynikających z umowy kredytu zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Bankiem (...) S. A.z siedzibą w W.. Z uwagi na naruszenie postanowień w części dotyczącej warunków spłaty została ona wypowiedziana przez poprzednika strony powodowej. Na podstawie zaś umowy o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy stroną powodową a (...) w W.w dniu 9 grudnia 2011 r., strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy wraz z prawem do naliczania odsetek.

Pozwany pismem z dnia 19 czerwca 2012 r. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 maja 2012 r. wnosząc o ewentualne rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż strona powodowa nabyła przedmiotowe zobowiązanie po upływie 3 lat od jego wymagalności, a więc oczywiście przedawnione.

Pismem z dnia 29 października 2012 r. odpowiadając na zarzuty pozwanego strona powodowa wskazała, że podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia jest bezzasadny. Powołując się na wyrok S. N.z dnia 2 października 2008 r., II (...) strona powodowa zarzuciła, iż roszczenia banku wynikające z umowy kredytu odnawialnego, udzielonego

w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, przedawniają się w terminie trzech lat (art. 118 kc). Umowa kredytu została zaś wypowiedziana pozwanemu pismem z dnia 22 lipca 2009 r., z jednoczesnym wskazaniem, że w przypadku niezapłacenia zaległej kwoty (na dzień 22 lipca 2009 r. – 10.187,94 zł) w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia, cała kwota kredytu wraz z odsetkami i opłatami stanie się wymagalna. Roszczenie stało się zatem wymagalne z dniem 29 sierpnia 2009 r., w związku z czym w dniu wniesienia pozwu, tj. 10 maja 2012 r., roszczenie nie uległo przedawnieniu w żadnej części.

Na rozprawie w dnia 8 marca 2013 r. pozwany zarzucił dodatkowo, że w jego ocenie przelew wierzytelności jest nieskuteczny, albowiem w umowie przelewu zaznaczono, że ma być dokonana zapłata, a według wiedzy pozwanego taka zapłata nie została poczyniona. Jednocześnie pozwany wskazał, że takiego zarzutu wcześniej nie podnosił, bo uznał, że sprawa jest przedawniona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany w dniu 5 sierpnia 2003 r. zawarł z (...). z siedzibą w W.umowę kredytu odnawialnego nr (...).

Na podstawie przedmiotowej umowy udzielono pozwanemu kredytu odnawialnego w formie limitu kredytowego w kwocie (...) zł (§1 umowy). Każda spłata całości lub części wykorzystanego kredytu powodowała, iż odnawiał się on o kwotę dokonanej spłaty. Kredyt mógł być wielokrotnie wykorzystywany i spłacany w terminie 12 miesięcy od dnia pierwszego wykorzystania całości lub części kredytu (§ 3 ust. 1 umowy). Po upływie terminu 12 miesięcy od uruchomienia kredytu posiadacz rachunku mógł wykorzystywać i spłacać kredyt przez kolejne okresy 12 miesięczne, pod warunkiem, że na rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy były wnoszone systematyczne wpłaty, wysokość tych wpłat nie obniżyła się w sposób zagrażający terminowemu regulowaniu zobowiązań wynikających z umowy, nie dokonywał on wpłat powodujących powstanie niedopuszczalnego salda debetowego, zapewnił wolne środki umożliwiające pobranie prowizji za przedłużenie terminu spłaty kredytu oraz na pokrycie całości kwoty należnych odsetek od wykorzystanego kredytu, jak również nie złożył pisemnego powiadomienia o nie wyrażeniu zgody na wykorzystywanie i spłacanie kredytu przez kolejny okres 12 miesięczny (§ 4 umowy).

Dowód: umowa kredytu odnawialnego nr (...) z dnia 5 sierpnia 2003 r., k. 47-48.

Kwota kredytu odnawialnego została udzielona pozwanemu na rachunek bankowy, jaki pozwany już uprzednio posiadał w banku udzielającym mu kredytu. Spłata wykorzystanego limitu kredytu miała być dokonywana w formie wpłat dokonywanych także na tenże rachunek.

Dowód: umowa kredytu odnawialnego nr (...)z dnia 5 sierpnia 2003 r., k. 47-48.

Pismem z dnia 22 lipca 2009 r., (...)w W.wypowiedziała pozwanemu przedmiotową umowę kredytu z powodu niedotrzymania warunków umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. W piśmie wskazano, iż na dzień 22 lipca 2009 r. zadłużenie wynosi 10.187,94 zł. Jednocześnie poinformowano pozwanego, iż w przypadku niewpłacenia podanej kwoty w oznaczonym terminie, cała kwota kredytu wraz z odsetkami i opłatami, stanie się wymagalna. Pismo doręczono pozwanemu dnia 27 lipca 2009 r.

Dowód: pismo z dnia 22 lipca 2009 r. - wypowiedzenie umowy kredytu, k. 50,

zwrotne poświadczenie odbioru, k. 51.

Dnia 9 grudnia 2011 r. w W.zawarta została pomiędzy (...)z siedzibą w W.a stroną powodową umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której strona powodowa nabyła pakiet wierzytelności. Stosownie do treści przedmiotowej umowy przeniesienie wierzytelności wraz z zabezpieczeniami miało nastąpić w dniu wpływu umówionej ceny na rachunek zbywcy wierzytelności (§ 3 ust. 2 umowy). Dzień ten strony określiły jako (...).

Dowód: wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 r., k. 29-31.

W aneksie nr (...) do umowy sprzedaży z dnia 9 grudnia 2011 r., zawartym dnia 4 stycznia 2012 r. w W., strony oświadczyły, że dnia 14 grudnia 2011 r. doszło do przelewu umówionych wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanego. Strony aneksu potwierdziły w jego treści, iż (...) nastąpił właśnie w dniu 14.12.2011r. i w tym to dniu nabywca nabył od zbywcy wierzytelności wymienione w złączniku (...) do Aneksu. Zgodnie zaś z treścią załącznika do aneksu z dnia 04.01.2012r. wśród wierzytelności nabytych przez stronę powodową pod pozycją nr (...) znajdowała się także wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy kredytu odnawialnego.

Dowód: wyciąg z aneksu do umowy sprzedaży z dnia 9 grudnia 2011 r., k. 31; załącznik (...) do aneksu nr (...) do umowy sprzedaży z dnia 9 grudnia 2011 r., k. 36-38.

Pismem z dnia 17 stycznia 2012 r. (...) siedzibą w W. zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności na podstawie umowy z dnia 9 grudnia 2011 r. na rzecz strony powodowej. Jednocześnie wskazano, że przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne dnia 15 grudnia 2011 r.

Dowód: pismo z dnia 17 stycznia 2012 r. – zawiadomienie, k. 42.

Pismem z dnia 7 lutego 2012 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 15.787,31 zł wyznaczając dodatkowy 5-dniowy termin na dokonanie zapłaty na wskazany rachunek bankowy strony powodowej.

Dowód: pismo z dnia 7 lutego 2012 r. – wezwanie do zapłaty, k. 43.

Na dzień wytoczenia powództwa należność z tytułu umowy kredytu odnawialnego zawartego przez pozwanego z poprzednikiem strony powodowej wynosiła 16 343, 64 zł, z czego 10 072 , 35 zł stanowił niespłacony kapitał, 5 247, 98 zł stanowiły odsetki od niespłaconego kapitału naliczone na dzień 15.12.2011r., 56, 36 zł stanowiły koszty poniesione przez poprzedniego wierzyciela, 966, 95 zł stanowiły odsetki w wysokość czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od niespłaconego kapitału na dzień 16.12.2011r. Dalsze odsetki od niespłaconego kapitału po wypowiedzeniu umowy kredytu mogły być przez poprzednika strony powodowej naliczane w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kwoty 16.343,64 zł wraz z odsetkami. Przedmiotowe roszczenie wynikało z wierzytelności wobec pozwanego, nabytej przez stronę powodową od (...) z siedzibą w W., który związany był z pozwanym umową kredytu odnawialnego udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym.

Przedmiotowa umowa kredytu odnawialnego uległa rozwiązaniu z upływem dnia 28 sierpnia 2009 r., w następstwie upływu 30-dniowego okresu wypowiedzenia, stosownie do treści pisemnego oświadczenia z dnia 22 lipca 2009 r. Jednocześnie z upływem tego dnia, w konsekwencji braku dobrowolnej spłaty zadłużenia przez pozwanego, cała kwota kredytu wraz z odsetkami i opłatami naliczonymi stosownie do postanowień umowy, stała się wymagalna.

Wysokość należności dochodzonych pozwem, ani też sposób ich wyliczenia, nie były przy tym kwestionowane przez pozwanego. Spornym i wymagającym ustalenia było natomiast, wobec zarzutów podniesionych przez pozwanego, czy roszczenie o zapłatę należności objętych pozwem nie uległo przedawnieniu i czy w ogóle doszło do skutecznego nabycia wierzytelności objętych pozwem od banku, z którym pozwany zawarł pierwotną umowę kredytu.

I tak też stwierdzić należy, iż roszczenia o zapłatę z tytułu przedmiotowej umowy kredytu odnawialnego, udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, wbrew twierdzeniu pozwanego przedawniają się w terminie trzech lat jako roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a nie w terminie dwóch lat, jako roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego.

Stosownie do treści art. 118 KC jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Przepis art. 731 KC natomiast ma charakter przepisu szczególnego, wprowadzającego wyjątek od zasady przewidzianej w art. 118 KC i jako wyjątek nie może być interpretowany rozszerzająco. Uznać zatem należy, iż stosownie do treści art. 731 KC dwuletniemu okresowi przedawnienia podlegają tylko roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego właśnie, a już nie związane z zawarciem jakiegokolwiek innej umowy, w tym umowy kredytu, nawet jeżeli kwota kredytu wypłacona została na uprzednio prowadzony pomiędzy tymi samymi stronami rachunek bankowy. Umowa kredytu i umowa rachunku bankowego to dwa, niezależne od siebie stosunki prawne. Nawet jeśli zostaną one powiązane ze sobą faktem udzielenia przez bank kwoty kredytu na rachunek bankowy i obowiązkiem spłaty kredytu poprzez wpłaty dokonywane na tenże rachunek, to niezmienny pozostaje fakt, iż oba te stosunki prawne zachowują odrębność wynikającą choćby z zasadniczo innych celów, jakim mają służyć i dla jakich zostały zawarte. Należy bowiem kategorycznie odróżnić od umowy rachunku bankowego, przez którą – stosownie do treści art. 725 KC - bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych, umowę kredytu, przez którą – stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe - bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Skoro zaś w stosunku do roszczeń z umowy kredytu ustawodawca nie przewidział szczególnej regulacji w zakresie przedawnienia, toteż przyjąć należy, iż roszczenia te przedawniają się na zasadach ogólnych, tj. wynikających z art. 118 kc. Ze względu bowiem na zasadnicze różnice w zakresie elementów przedmiotowo istotnych, jak również celów i skutków zawarcia umów kredytu i rachunku bankowego, brak jest podstaw do odpowiedniego stosowania przepisu art. 731 KC do umowy kredytu (vide: wyrok S. N. z dnia 2 października 2008 r., II (...)).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż roszczenie z tytułu umowy kredytu odnawialnego zawartej przez pozwanego w 2003r. i skutecznie wypowiedzianej mu z dniem 29.08.2009r., przedawniły się po upływie trzech lat od dnia ustania łączącego strony stosunku wynikającego z tejże umowy, tj. z dniem 29 sierpnia 2012 r. Wniesienie przez stronę powodową pozwu w dniu 10 maja 2012 r., stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 KC, skutecznie przerwało zatem bieg tego terminu.

Nieuzasadnionym był również zarzut pozwanego o nieskuteczności przelewu przedmiotowej wierzytelności wobec rzekomego braku zapłaty umówionej ceny. Wskazać bowiem należy, iż jakkolwiek stosownie do treści przedmiotowej umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) z siedzibą w W.a stroną powodową, przeniesienie praw miało w istocie nastąpić dopiero w chwili zapłaty ceny, a zatem w istocie pod warunkiem dokonania tejże zapłaty, to jednak warunek ten – wbrew twierdzeniom pozwanego – został spełniony. Fakt ten potwierdziły bowiem zebrane w sprawie dowody, a to w szczególności aneks nr (...) do umowy cesji jak również z oświadczenie cedenta zawarte w wystosowanym do pozwanego zawiadomieniu z dnia 17 stycznia 2012 r. o zbyciu wierzytelności. I tak też w treści aneksu do umowy cesji strony tegoż aneksu zgodnie potwierdziły, iż dzień przeniesienia – określony w umowie cesji jako dzień nabycia wierzytelności – nastąpił 14.12.2011r. i że w tym to dniu doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności. O fakcie przejścia wierzytelności na stronę powodową zawiadomił pozwanego także sam zbywca przyznając tym samym w istocie, iż wyzbył się on spornej wierzytelności. Jakkolwiek zatem strona powodowa nie przedłożyła dowodu potwierdzającego wysokość i datę uiszczenia ceny nabycia to jednak mając na uwadze treść zgodnych oświadczeń woli stron umowy cesji potwierdzających, iż w istocie cena została zapłacona i do skutecznego przeniesienia wierzytelności doszło, Sąd doszedł do przekonania, iż fakt ziszczenia się warunku, od którego uzależnione było przejście wierzytelności, został należycie wykazany.

Mając na uwadze powyższe oraz w oparciu o przepis art. 509 § 2 KC, zgodnie z którym wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, Sąd orzekł jak

w punkcie I sentencji wyroku. Ponieważ zaś wysokość i sposób wyliczenia należności objętych pozwem nie były kwestionowane przez pozwanego toteż Sąd zasądził całą kwotę objętą żądaniem pozwu zgodnie z jego treścią.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 KPC zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając pozwanego jako stronę przegrywającą całością kosztów postępowania poniesionych przez stronę powodową, obejmujących opłatę sądową w kwocie 205,00 zł oraz koszty zastępstwa prawnego w wysokości 2 400 zł. Sąd nie uwzględnił natomiast objętych spisem kwot 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa albowiem nie wynikało z akt sprawy, ażeby wydatek taki został rzeczywiście poniesiony oraz kwoty 63, 69 zł jako opłaty manipulacyjnej dla dostawy usługi płatności albowiem nie sposób ustalić z jakiego tytułu miał być to wydatek poniesiony przez powoda i czy było on zatem konieczny w rozumieniu art. 98 kpc. Dalej wśród kosztów procesu należnych stronie powodowej nie uwzględnił Sąd także wydatku w wysokości 11, 70 zł jako kosztów sporządzenia odpisów pozwu. W sprawie zachodziła potrzeba sporządzenie w formie papierowej jednego – a nie kilku – odpisu pozwu, a to na zarządzenie z dnia 04.10.2012r., zgodnie z którym powód miał złożyć pozew i jeden jego odpis. Sporządzenie zaś jednego odpisu pozwu, związanego z koniecznością wydruku 5 stron formatu A- 4, nie może wszak generować wydatku w wysokości ponad 11 zł. Jakkolwiek zatem fakt poniesienia wydatków objętych spisem kosztów nie musi być udowodniony, to jednak ich zasadność i celowość podlega swobodnej ocenie Sądu na zasadzie art. 233 kpc. Z tych zatem względów Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe i w oparciu o przywołane przepisy orzeczono jak w sentencji wyroku.